

FESTIVALSKA

NOVINE

55. PULA FESTIVAL IGRANOG FILMA
19. - 26. 7. 2008.
FILM POD KOŽOM

BROJ 8
SUBOTA, 26. SRPNJA 2008.

**VEČERAS DODJELA ZLATNIH ARENA
ARSEN ANTON OSTOJIĆ O TAJNAMA
MLADE FRANCUSKE ZVIJEZDE U PULI**

Impressum Festivalskih novina

Ravnateljica Festivala
Zdenka Višković-Vukić

Umjetnički ravnatelj
Zlatko Vidačković

Producentica
Tanja Miličić

Tajnica uprave
Sanela Omanović

Voditelj popratnih programa
Branka Benčić, Marko Zdravković-Kunac, Svetlana Barać,
Zvonimir Rumboldt, Marko Rojnić

Produkcija zabavnog programa
Ela Poljarević

Odnosi s gostima
Suzana Požgaj

Voditeljica financija
Tamara Brščić

Za nakladnika
Zdenka Višković-Vukić

Glavni urednik festivalskih publikacija
Zlatko Vidačković

Urednik Festivalskih novina
Boško Picula

Redakcija:
Dubravka Lampalov, Ana Miljanić, Nicole Vojak,
Ivica Gunjača

Službeni fotografi Festivala
Hassan Abdelghani, Slaven Radolović, Dejan Štifanić,
Igor Levak

Grafička urednica
Irena Musi

Pomoćnica grafičke urednice
Ivana Antić

Prijelom
Dora Badurina

Tehnička podrška
Ivica Šuran, Gabrijel Erman, Tomislav Erman

Voditelj marketinga
Duško Šimičić

Urednik web stranica
Goran Ivanišević

Glasnogovornik Festivala
Hrvoje Pukšec

Voditelj Press centra
Ivica Gunjača

Tisak
Novi list

Sav materijal objavljen u Festivalskim novinama
dostupan je i na web adresi www.pulafilmfestival.hr

Nakladnik:
Pula Film Festival
Laginjina 5, p.p. 29
52100 Pula, Hrvatska
tel: ++ 385 52 393 321
fax: ++ 385 52 393 320
www.pulafilmfestival.hr
info@pulafilmfestival.hr

FILM POD KOŽOM... OD ROĐENJA

piše Nicole Vojak

**Festivalska beba 1988.,
domaćica Festivala 2008.**

Dvadesetogodišnja Puljanka Mia Šimić jedan je od razloga zašto se opravdano može reći da je film besmrtnan. Kao i filmski festivali poput Festivala igranog filma u Puli. Prije točno dvadeset godina Mia je kao četveromjesečna beba osvanula na službenom plakatu Festivala postavši tako njegova najmlađa zvijezda. Danas je mlada Puljanka studentica psihologije u Rijeci, a na ovogodišnjem Festivalu radi kao jedna od hostesa koja se brine da svim njegovim gostima bude ugodno i zanimljivo pružajući im sve potrebne informacije i – osmijeh. U Areni, Kinu Valli, Festivalskom klubu,... Mia na Festivalu svakodnevno susreće glumce, redatelje, domaće i inozemne goste te iz «prve ruke» zna kako je to kada je film pod kožom.

Kako je došlo do toga da budeš «beba s plakata», dijete čija se fotografija 1988. našla na plakatu tadašnjeg Festivala u Puli?

Imala sam četiri mjeseca, tako da ne mogu reći da se toga sjećam. Tu su mi priču ispričali moji roditelji. Znam da je fotograf imao u planu slikati djecu, ali tada još nije imao vlastito dijete, pa je nekako, igrom slučaja, došao do mojih roditelja i mene.

Od tada taj plakat stoji iznad mog kreveta, i uvijek sam ga shvaćala kao dio mog života, ne kao nešto što sam slučajno ili nagovorom trebala doznati od roditelja, kako to inače biva u filmovima.

Kako si se zaposlila kao hostesa ovdje na Festivalu?

I to je bilo slučajno. Organizatori su stvarno slučajno došli do mene. Sada cijela priča zvuči obično, kao normalni slijed događaja. Možda je bolje da samo kažem kako je svijet mali.

Kako se snalaziš s ljudima s kojima svakodnevno dolaziš u kontakt? Glumcima, redateljima, članovima filmskih ekipa?

Meni je super, baš je fenomenalno. Ekipa je izvrsna, to moram istaknuti. Upoznajem puno glumaca i slavni ljudi koje sam prije samo viđala na televiziji, a uspijem i dobiti autogram i za sebe i za prijatelje. Puno toga učim o filmu što prije nisam znala, a nisam ni bila svjesna da me to zanima. Baš mi je drago što ću ovaj posao moći svrstati u svoj popis nezaboravnih iskustva.

Razgovor s redateljem Krstom Papićem, višestrukim pobjednikom Festivala igranog filma u Puli

Pripremam igrano-dokumentarni film *Cvjetni trg*

Redatelj Krsto Papić i Pula vole se desetljećima. Jedan od najznačajnijih i najnagrađivanijih hrvatskih redatelja svojim je filmom *Lisice* osvojio Veliku zlatnu arenu 1970. Isti je uspjeh postigao i 1988. filmom *Život sa stricem*, da bi 1992. kao redatelj filma *Priča iz Hrvatske* postao autor prvog filma nagrađenog u Puli nakon osamostaljenja Hrvatske. U Puli je pobijedio i prije točno deset godina filmom *Kad mrtvi zapjevaju*. Posljednji film koji je predstavio na Festivalu igranog filma u Puli bila je *Infekcija* iz 2003. Prošle je godine Krsto Papić bio posebni gost Festivala povodom godišnje Nagrade Vladimir Nazor za životno djelo na području filma, dok je ove na njemu sudjelovao kao predavač u sklopu popratnog programa Pulska filmska tvornica.

Kako je došlo do vaše suradnje s festivalskim programom Pulska filmska tvornica?

Uistinu sam emotivno vezan za Pulu i kada mi je ove godine predloženo da dođem kao predavač, prihvatio sam poziv s velikim zadovoljstvom. Sviđa mi se ovdje u «tvornici», lijepo je razgovarati s ljudima čiji je interes iznimno širok.

Što ste pripremili polaznicima?

Odgledali smo moje dokumentarne filmove, među njima i film *Kada te moja čakija ubode* te smo onda pričali o njima. Dakle, kako je sve to snimljeno, kojom tehnikom, kako je došlo do stvaranja tih filmova... Predavanje je bilo dopunjeno s mnoštvom pitanja sudionika. Zapravo, ja sam tu da im prenesem svoje iskustvo. Na taj će način puno više naučiti nego da im držim lekcije.

Posljednji ste se put natjecali u Puli s filmom *Infekcija*. Možemo li uskoro očekivati vaš povratak u Arenu s novim igranim filmom?

Budući da sam još uvijek savjetnik Ministarstva kulture neću još neko vrijeme na natjecateljski dio Pule. S druge strane pripremam jedan igrano-dokumentarni film koji se zove *Cvjetni trg*. Priča je bazirana na tragediji obitelji Domini u kojoj je glava obitelji Zoran Domini izgubio život u obračunu dvije podzemne organizacije, dakle u međumafijaškom sukobu. Želim pokazati kako stradavaju nevini jer kasnije središnjem liku umire i žena, a iza njih je ostalo dvoje siročadi. Riječ je o pravoj tragediji jedne obitelji. U toj priči sam uočio paradigmu našeg vremena gdje svaki građanin može stradati nedužan. Oko svega toga je ispletana priča, scenaristički je veoma dobra, a neprestance se spajaju igrani i dokumentarni materijal. Radujem se radu na ovom filmu.

Iz filma *Kad mrtvi zapjevaju*

razgovarala Ana Miljanić

FILMOGRAFIJA KRSTE PAPIĆA

Igrani filmovi: *Iluzija* (1967), *Lisice* (1969), *Predstava Hamleta u slu Mrđuša Donja* (1973), *Izbavitelj* (1976), *Tajna Nikole Tesle* (1980), *Život sa stricem* (1988; nagrada kritike u Montréalu), *Priča iz Hrvatske* (1992), *Kad mrtvi zapjevaju* (1997), *Infekcija* (2003).

Iz filma *Lisice*

Dokumentarni filmovi: *Halo München* (1967), *Kad te moja čakija ubode* (1968), *Čvor*

(1970), *Nek se čuje i naš glas* (1971; nagrada u Oberhausenu), *Specijalni vlakovi* (1972), *Mala seoska priredba* (1971), *Nezaposlena žena s djecom* (1986).

MEĐUNARODNO USPJEŠAN AUTOR

Krsto Papić – jedan od rijetkih hrvatskih filmskih redatelja sa značajnim međunarodnim odjekom (nominacija za Zlatni globus za strani film 1988; Grand Prix des Ameriques filmskoga festivala u Montréalu za doprinos filmskoj umjetnosti 2004) – u pedeset je godina kontinuiranoga rada na filmu (asistent režije je od 1956) stvorio prepoznatljiv autorski opus izrazito obilježen hrvatskim kulturnim kontekstom.

Program Ukratko na Portarati u subotu

Subotnji filmski program na Portarati na kojoj se ove godine prvi put održava festivalski program kratkometražnih filmova Ukratko na Portarati, donosi nove naslove hrvatske i inozemne produkcije. U subotu 26. srpnja s početkom u 21.30 sati na rasporedu su igrani i eksperimentalni filmovi. Gledatelji će vidjeti sljedeće naslove:

Manire čine čovjeka - Ručak, redateljica Ana Hušman
Krupni otpad, redatelj Igor Mirković
Na sunčanoj strani Alpa, redatelj Janez Burger
Yearning Room, redateljica Minka Jakersson
Najbolje iz filmografije redateljice Hillary Harris

Filmski kratko:
I gorko i slatko

SEDMI FILM U NACIONALNOM PROGRAMU 55. FESTIVALA IGRANOG FILMA U PULI: NIČIJI SIN

Kriminalistička drama u režiji Arseno Antona Ostojića o bivšem rock-pjevaču i ratnom vojnom invalidu koji kroz ucjenu otkriva dugo skrivanu obiteljsku tajnu...

Sadržaj:

Ivan (Alen Liverić) je bivši rock-pjevač i ratni vojni invalid koji je u Domovinskom ratu izgubio obje noge. I dok se Ivan suočava s propalim brakom i neizvjesnom budućnošću, njegov otac Izidor (Mustafa Nadarević) kandidat je na parlamentarnim izborima. Kao nekadašnji politički zatvorenik Izidor računa na pobjedu, ali mu kampanju remeti dolazak srpskog izbjeglice Sime koji ga je u bivšem režimu i uhitio. Ucjenjujući Izidora tajnom iz prošlosti, Sime utječe i na Ivana...

REDATELJ ARSEN ANTON OSTOJIĆ: OBITELJSKE TAJNE NA POVIJESNOME ISKUŠENJU

Što vas je privuklo drami Mate Matišića Ničijem sinu, dijelu njegove Posmrtno trilogije?

Producent Alka filma Jozo Patljak doznao je da Mate Matišić ima dramu Ničiji sin, prije nego što je bila tiskana i objavljena, i izvedena u kazalištu. Patljak je zamolio Matišića da napiše scenarij a mene je pitao bih li to htio raditi. Jako mi se dopao scenarij jer sam prepoznao neke elemente kojima sam baratao i u filmu Ta divna splitska noć. Ti se elementi, dakako, odnose na određeni nivo emotivnosti, na elemente grčke tragedije, pitanje života i smrti, pitanje očeva i sinova. Vidio sam mogućnost da se napravi jedna snažna obiteljska drama.

Zbog čega niste lik dr. Izidora Barića više usložili, s obzirom na brojnost njegovih biografskih elemenata prema kojima se taj lik daje promatrati kroz mnogo slojeva?

Ovo je pitanje veoma složeno. Pokušat ću odgovoriti što točnije: naravno, volim da svaki lik razvije sve potencijale koje ima u sebi, uključujući i sporedne likove. Na tomu uvijek radim. Na obitelj Barić kao da je neka sfinga bacila prokletstvo. Kao što u filmu kaže Mustafa Nadarević u ulozi oca: ni on sam ne zna da li je njegov otac uistinu njegov otac, Ivan pouzdano saznaje da njegov otac nije njegov otac, a Ivanov mali sin odlazi na Novi Zeland, Ivan, dakle, sina gubi, jer netko će drugi njemu biti otac. Prema tome, to je ta nit koja se u filmu proteže i za koju smo htjeli da bude jasna.

Ipak, poznavajući Matišićev opus, valja reći da uz spominjanje starogrčkih uzora, treba napomenuti i biblijsku interpretaciju po kojoj ovaj naš svijet i jest nesavršen jer imamo nesavršene očeve. Možda ste, oblikujući lik Izidora, izbjegli Matišićev već napisani lik oca iz Priča iz Hrvatske, oca koji kao politička žrtva biva istodobno i human i poživinčen.

Mi Izidora zatičemo sada u ovome trenutku sada ovakvoga kakav on jest. Namjerno smo izbjegavali flash backove iz ondašnje prošlosti, iz ranih sedamdesetih, jer se time nismo htjeli baviti. To su informacije koje mi pružimo u dijalogu, u rekviziterskim elementima... Osim toga, ni Matišić nema u svojoj drami tako oblikovan lik Izidora. Dakle, zanima nas danas i ono što jest. Govoreći o Izidoru, mislim da ono što on jest, a on jest i tragična osoba jer je prije tridesetak godina da bi spasio ženu – morao cinkati za Udbu. Pokriveno pepelom, te žerave tinjaju i dalje, a pod okolnostima koje im se događaju, te iste žerave se rasplamsaju.

Gledajući Brešanovu riječku kazališnu režiju Ničijega sina, u usporedbi s vašom filmskom, stječe se dojam da je Brešan fokusirao Matišićevu priču više na politički plan, a vi ste se intenzivnije bavili osobnim obiteljskim odnosima, obiteljskom patologijom, možda čak i prokletstvom koje se nadvilo nad njihovu zajednicu.

Brešan je bez daljnega akcent stavio na političku stranu priče, i u skladu s tim čitava predstava, Brešanova verzija Ničijeg sina, ide na jednu apsurdnu i groteskniju verziju dok sam ja, znajući da kod Matišića postoji ta dimenzija grotesknosti

koja se proteže kroz sve njegove drame – nastojao da to toliko ne iskoči, htio sam otići u realno, u jako emocionalno, u snažno i da bude tragično jer Mate je u osnovi napisao tragediju. Uostalom, i trilogija se zove Posmrtno.

Dramu ste dislocirali iz Rijeke u Sisak, da biste u Sisku uvrstili u film glumce koji su osnovali legendarnu kazališnu družinu Daska. Riječ je o Nebojši Borojeviću i Jasminu Novljakoviću, koji su se, očito, nametnuli kao prirodni izbor.

Oni su bili prirodan izbor, ali oni su i odličan izbor. Naravno, nije išlo po inerciji da ih uzimam u film zato što su oni tamo u Sisku. Radio sam audicije s više glumaca, oni su odabrani, jer doista odgovaraju za uloge koje tumače. I Jasmin i Nebojša, na njihovim mjestima ne mogu zamisliti druge glumce.

Je li jedna od posljednjih scena filma, gušenje Ivana oboljeloga od PTSP-a direktan hommage remek-djelu Let iznad kukavičjeg gnijezda, a ujedno i redateljev komentar hrvatske stvarnosti?

Čitav je film komentar hrvatske stvarnosti. Štoviše, svaki film to i mora biti. Pa, vjerujem da je i ova Pula je komentar na hrvatsku stvarnost. Koliko vidim, svi filmovi su da tako kažem, ozbiljni. Što znači da i kolege redatelji i ja situaciju vidimo ozbiljnom. Govoreći o toj sceni koju spominjete, ona nije namjerni hommage Letu iznad kukavičjeg gnijezda. Ali, ako ga publika može smatrati hommageom, dapače, to je, naravno, izvrstan film.

razgovarala Dubravka Lampalov

ALEN LIVERIĆ U ULOZI IVANA BARIĆA

Sada sam prvi put pogledao film, i naravno, nisam realan. Gledajući sebe na platnu, neobično mi je, teško mi je govoriti i o svojoj ulozi, i o filmu. Kazališnog Ničijeg sina u režiji Vinka Brešana namjerno nisam išao gledati, premda je to predstava mog matičnog kazališta HNK Ivana pl. Zajca iz Rijeke. Naime, već sam tada znao da ću kod Arsena igrati ulogu Ivana. Dugo sam se pripremao, uloga je iznimno zahtjevna, teška, igram ratnoga invalida koji je ostao bez obje noge, cijeli sam film bio u invalidskim kolicima, a u jednome momentu dugo hodam na koljenima. Bilo je vrlo naporno, ali i zanimljivo: u pripremi

uloge imao sam nekoliko razgovora s ratnim vojnim invalidima, družio sam se s oboljelima od PTSP-a. Naravno, drago mi je

da sam u filmu i s Mustafom Nadarevićem i s Biserkom Ipšom i cijeli je tim surađivao izvrsno.

**Konferenciju za novinare ekipe filma
Ničiji sin pratio Ivica Gunjača**

Rock, rat i antička tragedija

Na konferenciji za novinare u petak u Festivalskom klubu predstavljena je ekipa filma *Ničiji sin*, posljednjeg filma u Nacionalnom natjecateljskom programu na ovogodišnjoj Puli. O filmu su govorili redatelj Arsen Ostojić, glumac Alen Liverić i jedan od dvojice direktora fotografije Branko Linta. Kao što je zanimljivost ovogodišnje Pule da su na njemu prikazana dva filma rađena po tri drame Mate Matišića (ne zanemarimo da je još i autor glazbe u 4 filma!), tako je specifičnost ovog filma da se Matišić u njemu javlja u trostrukoj ulozi – scenarista, zatim autora i izvođača glazbe te u glumačkoj cameo ulozi. Taj fenomen redatelj objašnjava time da one imaju u sebi nešto od grčke tragedije – klasično, univerzalno, snažno!

Budući da je na lanjskoj Puli Arsen Anton Ostojić bio član Ocjenjivačkog suda i tako upoznao „nezahvalnost posla prosuđivanja kolega po srcu i kriterijima“ isto tako je hrabro, već na početku konferencije, ponudio svoj rad na ocjenu žiriju, kritičarima i publici. Film je inicirala ideja koju je scenarist iznio producentu filma Jozi Patljaku prije nego li je i bila napisana. Nakon što je realizirana kao kazališna drama krenulo se u pisanje scenarija koji

je pretrpio dorade i izmjene – primjerice, premještaj iz Rijeke u Sisak. Grad je izabran zbog ratne pozadine zbivanja, iako film nije o gradu, ali Sisak u njemu ima važnu ulogu. Film je žanrovski kriminalistička drama o bivšem rock-pjevaču i ratnom vojnom invalidu Ivanu čija se traumatična prošlost preplete s podjednako bolnom sadašnjošću.

Redatelj je istaknuo važnost glumačkog izbora (čak i statista), ali i naglasio zadovoljstvo radom glavnog glumca Alena Liverića kojeg prati i poznaje desetak godina (film *Transatlantic*). Liverić je pak ovaj film shvatio kao svoju šansu jer, iako je glumački debi na filmu imao prije rata (*Karneval*, *anđeo* i *prah*), na filmu nije glumio puno. Naglasio je da je fizički bilo teško odigrati lik branitelja koji prolazi kroz ratnu i obiteljsku dramu, premda

je pripremajući se za lik razgovarao s braniteljima oboljelima od PTSP-a. Obojica nisu htjeli gledati kazališnu predstavu po istom tekstu koju je režirao Vinko Brešan. Nisu se htjeli, naime, dovesti u situaciju da čak i nesvjesno preuzmu neko rješenje, tj. naruše vlastitu viziju.

Snimatelj Branko Linta je spomenuo da u suradnji nije bilo ničeg posebnog – dogovorili su taktiku i držali je se cijelo vrijeme. Međutim, redatelj je ipak dodao da ih vrijeme nije poslužilo jer se već u trećem mjesecu priroda probudila i ozelenila pa nisu dobili željenu tmurnost kakva priliči poratnom gradu. Ipak, kada film dobije završnu obradu zvuka s drukčijim odnosom zvuka, šumova (nešto će izbaciti), premijera filma će se održati baš u Sisku, dok će distribucija filma krenuti ujesen.

Nagrade 55. festivala igranog filma u Puli

Komu Zlatne arene?

Tko će ove godine dobiti službene nagrade Festivala igranog filma u Puli – Zlatne arene – znat će se danas kada će se nagrade i svečano uručiti laureatima na zatvaranju Festivala. Skulpture Zlatnih arena rad su akademskog slikara Dimitrija Popovića.

SVE FESTIVALSKJE NAGRADE

Nagrade u nacionalnom programu

Ocjenjivački sud natjecateljskog Nacionalnog programa hrvatskog igranog filma dodjeljuje slijedeće nagrade:

Veliku Zlatnu Arenu za najbolji film
Zlatnu Arenu za režiju
Zlatnu Arenu za scenarij
Zlatnu Arenu za najbolju glavnu žensku ulogu
Zlatnu Arenu za najbolju sporednu žensku ulogu
Zlatnu Arenu za najbolju glavnu mušku ulogu
Zlatnu Arenu za najbolju sporednu mušku ulogu
Zlatnu Arenu za kameru
Zlatnu Arenu za montažu
Zlatnu Arenu za glazbu
Zlatnu Arenu za scenografiju
Zlatnu Arenu za kostimografiju

Ocjenjivački sud može dodijeliti još tri posebne **Zlatne Arene** i to: za masku, ton i specijalne efekte u filmu.

Nagrada Vjesnika **Breza** prema odluci službenog Ocjenjivačkoga suda dodjeljuje se najboljem debitantu iz jedne od gore navedenih kategorija.

Na službenoj dodjeli nagrada, dodjeljuje se i nagrada publike **Zlatna vrata Pule** glasovanjem publike u Areni ocjenom od 1 (najniža) do 5 (najviša).

Službena nagrada Festivala je i Nagrada **Oktavijan** Hrvatskoga društva filmskih kritičara za najbolji hrvatski dugometražni igrani film. Za nagradu glasuju kritičari akreditirani na Festivalu ocjenjujući filmove Nacionalnog programa ocjenom od 1 (najniža) do 5 (najviša).

Nagrada **Marijan Rotar** dodjeljuje se pojedincima i ustanovama koji su podjednako svojim idejama i djelima spojili Pulu i film.

Nagrade u Međunarodnom programu

Ocjenjivački sud natjecateljskog Međunarodnog programa igranog filma dodjeljuje slijedeće nagrade:

Zlatnu Arenu za najbolji film
Zlatnu Arenu za režiju
Zlatnu Arenu za najbolju glavnu ulogu

Nagrade Ocjenjivačkog suda mladih filmofila

Mladi filmofili dodjeljuju nagrade za:

- najbolji film u Nacionalnom natjecateljskom programu
- najbolji film u Međunarodnom natjecateljskom programu